

Ville det ikke under hensyn til nærdemokratiet og til beskyttelsen af mindretal i en kommunalbestyrelse være mere i overensstemmelse med tidens krav om fuld offentlighed i forbindelse med kommunens arbejde, at § 11, stk. 1, 2. pkt., affattedes således:

»Udvalgene og kommunalbestyrelsens formand skal meddele det enkelte medlem de oplysninger til sagen, som denne forlanger«, idet flertallet ellers ville kunne afskære *det enkelte* medlem fra oplysninger?

Svar:

De enkelte medlemmers adgang til oplysninger i medfør af den i spørgsmålet nævnte bestemmelse svarer nøje til den eksisterende adgang i henhold til den gældende styrelseslovs § 22, som afløses af den forelåede § 1, nr. 2 (forslaget til § 11, stk. 1).

Herom hedder det i betænkningen om kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår m. v. (894/1980), kapitel IV, afsnit 2.3.2.4.:

»Som nævnt ovenfor giver § 22 ikke et kommunalbestyrelsesmedlem ret til at få en sag realitetsbehandlet i kommunalbestyrelsen. På den anden side kan det dog heller ikke antages, at kommunalbestyrelsens flertal kan afskære det enkelte medlem fra at få reelle oplysninger om sagen. Hvis det antages, at medlemmet må nøjes med intetsigende oplysninger fra udvalget, giver § 22 ingen beføjelser til medlemmerne, udover hvad der følger af den almindelige forslagsret, jfr. ovenfor, og bestemmelsen bliver således indholdsløs. Medlemmet må derfor have krav på, at udvalget, normalt gennem sin formand, giver sådanne oplysninger om bestemte, nærmere præciserede anliggender inden for udvalgets virksomhedsområde, at kommunalbestyrelsen (dens enkelte medlemmer) kan tage stilling til, om man finder udvalgets virksomhed i disse anliggender i overensstemmelse med de af kommunalbestyrelsen udstukne rammer og øvrige regler for udvalgets arbejde.

Det må imidlertid erkendes, at der ikke lader sig opstille mere præcise krav til de oplysninger, som enkeltmedlemmer kan kræve i medfør af § 22, og at kommunalbestyrelsen må have ret vide rammer med hensyn til at skønne over, hvornår udvalgets oplysningspligt er opfyldt. Det hænger sammen

med, at det er kommunalbestyrelsen, der i første række har rådighed over sagernes oplysningsniveau, dvs. bestemmer, hvornår en sag er sådan oplyst, at der foreligger et forsvarligt beslutningsgrundlag. Også som almindelig regel kan der her kun antages at tilkomme enkeltmedlemmer nogle minimumskrav, som ikke lader sig præcisere generelt, og det kan næppe antages, at § 22 i denne henseende skulle give medlemmerne en særstilling.

Med andre ord må bestemmelsen give det enkelte medlem en ret til fra udvalget at modtage sådanne oplysninger, at han har et rimeligt grundlag for at skønne over, om udvalget i det pågældende anliggende inden for sit område efter hans opfattelse har handlet i overensstemmelse med rammerne for sin virksomhed. Efter omstændighederne, f. eks. hvis en sag er under forberedelse, må medlemmet lade sig nøje med summariske oplysninger, f. eks. om hvorledes sagen søges oplyst.«

Hertil kommer imidlertid, at ethvert medlem antages at have ret til at gøre sig bekendt med eksisterende sagsakter i kommunen, jfr. svaret på udvalgets spørgsmål 35, hvor tillige enkeltmedlemmers ret til at forlange nye oplysninger tilvejebragt omtales.

Spørgsmål 47:

Ad § 1, nr. 11.

Er det overladt til formanden på kommunalbestyrelsens vegne selv at afgøre, om en sag ikke giver anledning til tvivl?

Svar:

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget vil det i første omfang altid være formandens skøn, om betingelserne for udnyttelsen af hans beføjelser (at sagen haster eller ikke giver anledning til tvivl) er til stede. Det er imidlertid samtidig forudsat, at der (fortsat) i styrelsesvedtægten vil være mulighed for at foreskrive, at borgmesterens afgørelser i henhold til denne bestemmelse skal forelægges kommunalbestyrelsen til efterretning.

I denne forbindelse vil kommunalbestyrelsen om fornødent kunne kritisere formandens vurdering og give ham retningslinjer for det fremtidige skøn, blot disse ikke reelt fratager borgmesteren hans lovbestemte kompetence.